

Kæreste Assisi-venner.

Julen 2004 i Assisi

Som fortsættelse på mit nyhedsbrev lige før jul vil jeg starte med at berette fra selve den uendeligt smukke fejring i Assisi af fødslen i Betlehem. Efter en smuk andagt på Franciscanum (præsteseminaret) juleaften, hvor vi bad flere bønner og munkene skiftevis med de nonner, der havde forberedt vor julemiddag, sang "Stille Nacht", havde vi nogle dejlige og fornøjelige timer med spisning og oplæsning af de specielle julehilsner til hver enkelt deltager i middagen, som munkene havde skrevet. Vi gik herefter til Frans' gravkirke, hvor vi fra kl. 23.00 var fordybet i bønner, der blev sunget skiftevis af munke eller nonner og menigheden. Præcis kl. 24.00 ringede klokken i sakristiet i nok op til 1 minut. Under denne smukke glædesringning markerede lederen af Sacro Convento selve fødslen ved at fjerne det hvide klæde, der var lagt over Jesusbarnet i krybben tæt ved alteret, og selve messen med kommunion tog sin begyndelse. Der var en uendeligt dyb og inderlig indstrømning af believevende, blide og frydefulde kærlighedsvibrationer, og da det store kor sang "O holy Night" var det som om luften sitrede ekstatisk af det store englenærvær, som jeg fornemmer, at den sitrede hin hellige nat over hyrderne på marken ved Betlehem. Det følte, som at jeg kunne se alle nattehimmels stjerner glinse og ledestjernen stige op over krybben, høre englenes frydefulde lovprisning af Gud i det højeste og mærke den himmelske glæde over, at nu var Fredens Herre kommet til Jorden.

Naturkatastrofen i Asien

1. juledag var stille og uendeligt fredfyldt i Assisi, og messerne og dagen var velsignet med de samme smukke vibrationer af kærlighed, glæde og fryd. Men som alle steder på

Jorden blev julen i Assisi fra 2. juledag dybt præget af naturkatastrofen i Asien. En dyb alvor sænkede sig over den næste tid. Det indre arbejde blev overordentligt vanskeligt og krævende, og jeg måtte bare give over og gå indad. Franciskanerne og Klarisserne begyndte intensive bønperioder, og under alle de efterfølgende messer blev der særskilt bedt for de døde og for de mange lidende, der var ladt tilbage i stort chok, og indsamlinger af hjælp til ofrene blev iværksat. Jeg talte omkring Nytår med en af franciskanerpræsterne i Frans' gravkirke, som fortalte, at de mange hundrede italienere, der i juledagene søgte bodens sakramente (skriftemålet) i kirken alle havde de samme spørgsmål om "**hvordan**", "**hvorfor**" og "**hvad**" kan vi gøre i denne svære tid på Jorden, hvor så mange lande er ramt - direkte eller indirekte. Det er naturligvis en krævende og vigtig opgave for alle åndelige vejledere at stå som formidlere af guddommelig indsigt og nåde, kærlighed, håb, tillid og fortrøstning, når menneskeheden er kastet ud en kollektiv krise som den nuværende. Men netop de dybe eksistentielle spørgsmål, som mange mennesker stiller sig i denne tid, kan være en af de overordentligt gavnlige virkninger af den lidelse, som tusinder brat blev kastet ud i - og det i et område på Jorden, som vi velbjergede vesterlændinge måske primært har betragtet som et af vore ferieparadiser, hvor vi mere uforpligtende blot kunne nyde livet.

Nyhedsbrevet fra Assisi når efterhånden viden om i Danmark, og er begyndt at nå rundt i Sverige og Norge også. Mange af jer er nok fortrolig med at søge dybere svar og indsigter i den guddommelige plan og de guddommelige lovmæssigheder under sådanne akutte lidelsesperioder på Jorden. Alligevel føler jeg det vigtigt at komme med nogle forståelser, der forhåbentligt som en brik i puslespillet kan fremme en individuel dybere søgen efter forståelser og give håb, mod og fortrøstning.

Pater Mizzi gav her til aften sin forståelse, som jeg hermed viderebringer til jer. Han sagde, at *"det ikke er Guds vilje eller ønske, at sådanne lidelser påføres Jorden og Menneskeheden. Lidelsen som f.eks. udløses af en naturkatastrofe, som den vi lige har oplevet, kom til Jorden som en konsekvens af den oprindelige synd i Paradisets have af Adam og Eva, vore første forældre. Gud tilladte denne første synd, som blev det, der kaldes arvesynden, fordi Han i sin store kærlighed gav mennesket den frie vilje og muligheden for at lære, skelne og vælge mellem godt og ondt. Men i sin store nåde lader Gud godheden blive fremmet efter sådanne tragedier. Vi mennesker får mulighed for at reflektere mere over synd og konsekvenserne af synd, og vi stimuleres til at leve et bedre liv med mere medfølelse, tro og kærlighed. For eksempel valgte Frans at opgive sit hidtidige privilegerede og materialistiske liv, efter at han var blevet taget til fange og sad et år i fængsel i Perugia, og efter den alvorlige sygdom, som var ved at gøre en ende på hans liv i en meget ung alder. Hele Jorden forenes gennem sådanne tragedier i et ønske om at dele lidelsen med de mennesker, der berøres så dybt og til at hjælpe dem, åndeligt, moralsk og økonomisk. Et andet aspekt af sådanne lidelser er, at Menneskeheden blev frelst gennem Jesus Kristus, og at vi alle som deltagere i Kristi Legeme er kaldet til at deltage i forløsningen og frelsen - af os selv og af hele Menneskeheden"*.

En sådan kollektiv lidelse - hvor uforståelig og meningsløs den end kan synes at være i sine første chokbølger - kan således på længere sigt føre til store fremskridt og bevidsthedsmæssig udvikling for en forholdsvis større gruppe mennesker på Jorden. De tusinder, der har mistet en eller flere kære, går ind i en meget lidelsesfuld og dyb sorgproces, der med optimal indre og ydre støtte kan resultere i dyb åndelig søgen og dybere hjerteåbninger, så Kristus fødes i hjerterne, og medfølelsens vibration bliver

forstærket betydeligt i Menneskeheden. Andre vil søge dybt efter svar på spørgsmål som **hvorfor** blev jeg og min familie skånet, og **hvad** kan jeg bidrage med, således at offerviljen og ønsket om at gøre gavn forstærkes. Tusinder over hele jorden vil søge dybere svar på spørgsmålet om hvad livet er, hvad sker efter døden, eksisterer et guddommeligt forsyn og hvordan arbejder det i givet fald, hvordan kan jeg bruge mit liv på mere optimal måde, hvilke værdier vil jeg søge at lægge større vægt på, etc. Denne proces kan frigøre forholdsvis flere mennesker fra materialismens og selvoptagethedens åg i Vesten og overordnet frigøre mennesker fra en mere traditionel familie- og gruppetækning og fremme individuel og mere global og universel tænkning og forståelse. Jeg læste nogle beretninger fra skandinaviske overlevende, der netop stillede sig disse dybe eksistentielle spørgsmål, og bemærkede, at flere af dem skrev, at de blandt andet ville begynde at gå i kirke og gøre gavn på forskellige måder. Alle os i det privilegerede Vesten har fået en mulighed for at demonstrere offervilje og vise en større solidaritet med vore i forvejen fattige og nu endnu mere lidende brødre og søstre i Asien, som mistede alt under katastrofen. Vi kan således vælge at give mere af vor tid og vore penge til at fremme medmenneskelige og humanistiske formål, der gavner en større helhed. F.eks støtte det store arbejde, der skal hjælpe vore medmennesker i Asien på fode igen, og som lykkeligvis allerede synes at tage et omfang, der klar viser, at mange mennesker og dermed Verdenssamfundet som sådan tager nye skridt ind i en større humanisme, etik og global ansvarlighed. Der gives dermed en unik mulighed for at forstærke vibrationen og forståelsen om Menneskehedens enhed som brødre og søstre efter denne kollektive tragedie.

Hvis vi er blandt nogle af dem, der også har en indre opgave, kan vi naturligvis tillige via bøn- og meditationsarbejde hjælpe med at være "åbne døre" mellem Gudsriget og Jorden og Menneskeheden i denne og den kommende tid. Dermed kan der gives optimal englehjælp til 1) de mange, der gik over på de indre planer, og som måske på grund af den bratte overgang befinder sig i en slags chok, 2) til de mange overlevende, der har mistet deres allerkæreste, og som går ind i en lang, lidelsesfuld sorgproces, og 3) til at større områder i de kollektive astrale og mentale lag i Menneskeheden og på Jorden forvandles og løftes i vibrationer. Jeg fornemmer, at gennem os i Assisi - Franciskanere, Klarisser og iøvrigt alle os, der har en opgave med at støtte Gudsrigets arbejde med formidlingen af "the Spirit of Assisi" - vil der være meget fokus på udstrømningen af Jesu favnende, medfølelse kærlighed, de dybe, forvandlende gralsvibrationer og Frans' vibrationer og forståelser om fred gennem erkendelsen af Menneskehedens og hele Skabelsens såvel indre som ydre broder-/søsterskab.

Nytårsaften i Assisi

I denne dybe alvor gik vi til fejringen af nytåret. Det var befriende at opleve, at der alene synes at være plads til en religiøs fejring i Assisi. Kirkerne var fyldte til bristepunktet til nytårsmesserne både nytårsaften, nytårsnat samt talrige messer på den første dag i det nye år. Den sidste messe i det gamle år havde hovedfokus på en ihukommelse af og tak til Gud for året der gik. Under højmessens nytårsdag var hovedvægten lagt på et fælles håb om mere fred på Jorden i det nye år, og messen var tydeligvis velsignet med stor guddommelig bevågenhed. I begyndelsen var indstrømningen meget kraftfuld og idlagtig, men senere skiftede fokus til de smukke og bevægende, favnende, medfølelse kærlighedsvibrationer. Under den meget dybe forbøn om hjælp til Jorden og fred mellem mennesker, var det som om Kristus kom til stede i sit aspekt som Kærlighedens og Medfølelsens Herre og favnede al lidelse. Mens koret stille og meget smukt sang Kyrie

Eleison (Kristus forbarm dig), stod en ung mand ved alteret og oplæste bønner for alle de lande på jorden, hvor lidelsen har særlig kollektiv fodfæste - alle lande, hvor der hersker krig og uro - samt alle de lande i Sydøstasien, der blev berørt af naturkatastrofen. Mens bønnerne blev oplæst, og koret sang, bar det ene unge menneske efter det andet nok omkring 50 levende lys op til en stor guldopsats ved alteret - hvert lys repræsenterende et af disse lande. Det var i denne dybe alvorstemning et meget gribende indslag under messen, som endte med en procession til Frans' grav med bønner om hjælp til forløsning af alt det, der skaber lidelse.

Hellig Tre Konger

I Assisi varer julen godt nok ikke lige til påske, men den varer længere, end vi i de protestantiske lande er vant til, nemlig til efter Hellig Tre Konger, som fejres d. 6. januar. Assisi er stadigvæk julepyntet med krybber og de smukke julelys i gaderne, og stemningen af jul er fortsat meget mærkbar. Hellig Tre Konger er en stor religiøs festdag i Den Katolske Kirke, og helligdag i Italien. I mange katolske lande er Hellig Tre Konger iøvrigt dagen (og ikke juleaften), hvor mennesker giver hinanden gaver i lighed med de gaver, som af De Hellige Tre Konger blev bragt til Jesusbarnet. I Assisi fejres dagen med ikke mindre end 20 messer, og kirkerne er til alle fejringerne fyldte. I de største af kirkerne synger de respektive kirkers kor under højmessen, og foruden at gå til morgenmessen hos Klarisserne, vil jeg deltage i den største af messerne i Frans' gravkirke, hvor Pater Mizzi concelebrerer. Først efter d. 6. januar synes det nye års hverdag og mange daglige ydre gøremål for alvor at begynde i Assisi, også selvom det ekstraordinære ydre arbejde med igangsættelse af støtte til Asien har været mærkbart. Jeg ser det som noget meget positivt med denne længere julefejring i Katolske lande - ikke mindst i vor hektiske kultur i Vesten. Muligheden for at gå indad, søge dybere og blive mere stille i vore hjerter og legemer fremmes selvsagt, når der gives 2 uger til en proces, hvor fokus går fra det ydre mod det indre liv. Måske også lidelserne efter den store naturkatastrofe kan forvandles hurtigere, når den med Guds tilladelse er sket netop i en periode som nu, hvor så meget bevidsthed og energi er rettet indad, og måske var det netop en del af Guds nåde, at den "fik lov" til at finde sted på et tidspunkt, hvor julens særlige indstrømning med forberedelse af Kristi fødsel i hjerterne var ved at kulminere.

Jeg kan med stor glæde fortælle jer, at Pater Mizzi har det bedre og bedre for hver dag. Allerede før jul startede han med at deltage i bøn- og messearbejdet på Franciscanum, og under den store højmesse i Basilikaen 1. nytårsdag deltog han for første gang efter operationen i en udadvendt aktivitet som concelebrerende præst. Også nogle julebesøg af italienske, amerikanske og svenske Assisi-venner har han haft kræfter til, hvor især den amerikanske gruppe var meget berørt af den samtale, han førte med dem, og den franciskanske velsignelse han formidlede til både de voksne og børnene. Jeg står naturligvis fortsat til rådighed for indre og ydre støtte til Pater Mizzi, og søger at hjælpe ham med at være frigjort fra så mange af de konkrete gøremål, som jeg kan tage mig af, således at han ikke arbejder for meget, og så der er flere kræfter til de opgaver, der gavner en større gruppe mennesker.

Refleksioner omkring nytåret

Nytåret er jo en naturlig tid for os alle til både at se tilbage og drage mest mulig lære af de indhøstede erfaringer gennem den forgangne tid samt til at se fremad mod det nye år med ønsker, forhåbninger og planer for det kommende virke. Efter et noget turbulent årsskifte 2003/04 for mig og Pater Mizzi her i Assisi, hvor vi så at sige måtte starte forfra

på mange måder og spørge: "Gud, hvordan kan Du nu bruge os", udviklede 2004 sig til et år, hvor både et større indre virke og flere nye ydre aktiviteter voksede næsten dag for dag. Det har været utroligt glædesfyldt og berigende for os at møde så mange mennesker i 2004 og dele Assisis specielle gaver også med mange af jer, som modtager disse nyhedsbreve. Dette virke satser vi naturligvis på at fortsætte i 2005. Den meget varme, kærlighed og ønske om støtte på alle mulige måder, som er strømmet til os i årets løb, er vi dybt taknemmelige for, og den vil vi gerne af hjertet sige tak for med denne nytårshilsen. I slutningen af 2004 har jeg modtaget flere indre indtryk af måder, hvorpå vi kan fremme en større udbredelse af "*the Spirit of Assisi*", så den når og favner flere og flere mennesker. Jeg vil i den næste tid hellige mest muligt af mine kræfter til et arbejde med at virkeliggøre disse forståelser, og håber på allerede i næste nyhedsbrev at kunne fortælle mere om dette. Jeg er meget taknemmelig for at modtage så mange breve og e-mails fra jer - også jeres reaktioner og refleksioner på nyhedsbrevene er til stor nytte og opmuntring for mig, og giver mig naturligvis flere kræfter til at fortsætte arbejdet med dem. Naturligvis ser vi begge meget frem til fortsat at modtage breve og e-mails, men beder om forståelse for, at skal det være muligt at fremme opgaven samtidigt med tilsvarende eller større ydre aktiviteter i 2005, vil der sandsynligvis være mindre tid, end jeg havde det i 2004, til besvarelse af individuelle e-mails, som ikke direkte behøver et svar. Vi vil være nødt til at være mere opmærksomme på, hvordan vi bruger vor tid. Det er jo en udfordring, som vi alle står over for i den vestlige verden idag, hvor tilstrækkelig tid til det, vi føler er vigtigt, kan synes som en mangelvare, og hvor vi virkelig trænes i at skelne og vælge, hvordan vi hver især kan bruge vor tid på den mest optimale og meningsfulde måde.

Bøn for det kommende år

Med både Pater Mizzis og mit ønske til jer alle om et godt nytår velsignet med mange smukke stunder med fred, glæde og kærlighed, vil jeg slutte nyhedsbrevet med den enkelte bøn, som Pater Mizzi her til aften bad i forbindelse med årsskiftet:

Thank you Lord for all the gifts - spiritual and material -
which you gave us during the last year.

Lord, we ask you to help us in the coming year and
to protect us with your Love and your Spirit.

Lord, make us your collaborators in the salvation of mankind
and make us instruments of your peace.

Lord, grant us your peace and give your peace to the whole world.

Unite the whole human family in your Love.

Amen

De kærligste hilsner - fred og alt godt

Bente

Bente Wolf ♦ Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Tlf. +39 075 8155 278 ♦
e-mail: benteassisi@libero.it